

REGULÓ.

Pesten csötörtökön october 4^{kén} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyez száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

A' k é t k é p.

(Olasz novella.)

Nizzától csak néhány mértföldnyire fekszik a' favras-i vár. Agg-szerű külseje, sötét szürkés tornyai még a' legderültebb tavaszi na-pon is, midőn életet 's vidámságot lehel minden, kellemetlenül hat-nak a' vándor lelkére, ki egy pillanatra megáll, hogy a' sáncz-árok kékes hajjait, melyeken helylyel helylyel könnyű sajkák rengnek, 's egy sereg hattyú. a' távulból vitorláknak látszó, uszkál, meg-tekintse. Széles vas kapu nyujt egy gesztenyés sétány végéről ki-látást a' vár terrasse-ára, mellynek félkör idomú falát edénybe ül-telett citrom- narancs- és babérfák koszorúzzák. A' vár mögött egy ligetnek smaragd szőnyege terül-el, mellynek virágos martjait a' nyári égből kékklő csendes tenger hajjai enyelgik körül. E' virág-illatos földeknek, ez ég gyémántjait visszatükröző, és gyöngé, hűvesítő le-belekkel enyelgő ezüst hullámoknak tekintete egy magasztos kéjt, egy mondhatlan belső vidámságot költ-fel alkonyatkor a' szemlélő-dő lelkében. E' szép érzések összege olly végetlen édes érzéki má-morba ringatja a' lelket, melly csak azon férjfiú gyönyöréhez ha-sonlíthat, ki minden szép némbertől, kit valaha imádott, egy hosz-szú heves csókot nyer.

Illy szép tavaszi alkonyoknak egyikén, mellyek ama szelid ég-hajlat alatt nem ritkák, csevegett egy uti köntösbe öltözött ifjú és egy fiatal dáma a' vár terasse-án; mig egy komoly tekintetű, nyu-lánk férjfiú tőle néhány lépésnyire fel 's alá sétált, és hosszú szá-rú török pipájából kényelmesen dohányozgatott.

„Milly tiszta a' levegő — mondá az ifjú — a' csillagok mi tün-döklők, 's a' nyájas fuvalmak milly illat-árt lengetnek felénk! Mint lehet a' természet illy mosolygó, illy vidám, midőn némelly szivek-ben kinok forrása buzog. Ah, mondja csak tisztelt asszonyság, nem iszonyú gúny-e ez az égtől?”

„Mondja inkább Szanisz, az ég csak azért alkotta illy szép-nek a' természetet, hogy az által a' szenvedők kinjait enyhítse. Azu-

tán ön igaztalanul is panaszol sorsa ellen. Nem fogja-e ön azon földet viszontlátni, melyet annyira szeret, melyet egykor anyaföldének nevezett? 's ha azon földön járand, mely emlékekben önre oly dús, bizonynyal enyhülendnek fájdalmai, és sebére irt fog találni.“

„Sebemre irt? ah nem, soha sem! Olasz ország egykor hazám leendhete, mert a' szerető szív hona csak ott van, hol szerettetik. Most csak azért fogom ismét látni, hogy keblemben naponként egy veszteséget érezzek, egy veszteséget, Julia, ön szerelmének veszteségét.“

„Szanisz! e' szót többé ki ne mondja — — ha férjem meghallná — — kényszeritem önt, e' szót többé soha, soha ki ne mondja. Ön tudja, hogy engem egy szent, oldhatlan köfél máshoz csatol, 's egymástól örökre elválaszt. Beszéljünk egyébről! — Ugy-e Szanisz, beszéljünk egyébről. Nézze, milly tiszta, milly átlátszó az ég; szinte az angyalokat lehet benne látni. De ön nem is hallgat reám!“

„Én önt más tárgyról hallok beszélni, mintha a' világon volna egyéb tárgy a' szerelemnél. Ah nem, én nem akarok, nem tudok egyébről beszélni. Hallja csak ön. — Mintegy hét év előtt oda hagytam francia országot, 's a' festészet tanulása végett olasz országba jöttem. Egy ideig Florenczben tartózkodtam (hol akkorában ön is lakott), magamat művészetünk remekei és a' környék gazdag ritkasági kincseinek nézelgésével mulatandó. Atyjának, Forli grófnak, háza minden idegenművész előtt nyitva állott; én is megkerestem, 's a' derék öreg jótekonyságára és határtalan bizalmára méltatott. Atyja kérelmére önt festenem 's a' festészet szabályaiban oktatnom kelle. Örömmel egyeztem-meg a' szíves öreg kívánatában; de ha csak gyanithatám vala is, milly boldogtalanná tesz ez engem“ —

„Mondja ön: mind kettőnket.“

„Majdan szeretni kezdém önt, és szerelmem viszonztaték. Van éltünkben egy kor, melyben az őszinte szívnek még nincsenek kétségei. Én megkértem önt a' gróftól, 's elutasítottam. Hiába beszéltem neki kölcsönös szerelmünkről; hiába mondtam előtte, hogy leánya kezének megtagadásával életemtől foszt-meg; kéréseimre süket, fájdalmain iránt érzéketlen maradt. Miként is adhatta volna a' ns. Forli gróf, olasz ország egyik legjelesebb családjának ága, leányát a' szegény Lisbert Szaniszlónak, a' névtelen festésznek? Az öreg — csak megvallom — szeliden, jószívuleg kért, távoznám Florenczből, ha a' nagyobb veszélyt mellőzni akarom. Én elmentem a' nélkül, hogy önt többé láttam volna; igaz, hogy a' tanítvány a' tanítót nélkülözheté.“

Azóta hét, év mult-el; nagyságos asszony, hét nyomor 's könyük közt leélt év. E' kinos hét év alatt csak ön volt gondolatom, csak ön volt szívem és lelkem. Itélje-meg most maga, mit kellett azon hír hallására éreznem, hogy ön marquis Favrasnak neje lön. Julia, én tudom, önt kényszerítették; tudom, hogy atyjának élete, boldogsága függött ez összeköttetéstől. A' marquis Provence legelőkelőbb családainak egyike, birtokdús, franczia ország és Sardinia-ban több jószágának ura. Ön eladattatott. Én nem haragszom önre Julia; ismerem feláldozásokban 's gyermeki szeretetben dús szívét. Ön engedelmeskedett, 's távol legyen tőlem, önnek ezért szemrehányásokat tenni; de midőn utazásomban önt véletlen itt találok, úgy hiszem, remélhettem a' szerelemnek hangját hallani; 's im a' helyett csak hideg baráti szót találok. Julia gondoljon mult, gondoljon jelen fájdalmainra; engedje ama boldog időknek csak egy édes hangját hallatni; ismételje csak egyszer, hogy még folyvást szeret."

„Ah, barátom, szünjön-meg e' hangon szóllani, mellyet halanom nem szabad. Ön itt vendégszeretőleg fogadtatott; ne éljen vissza férjem bizalmával. Vagy azt kívánja, hogy szemeim is apadhatlan könyforrássá váljanak? Bátorság, bátorság, Szanisz! rajtam pedig szánakozzék!"

Nem, többé sem bátor sem szánó nem akarok lenni; egyedül szerelemmé olvadjon-át egész lényem. Julia, gondoljon a' florencei boldog napokra, erkély alatti titkos összejövedeteinkre, a' szerelem édes susogására, ha valamelly kedvező sors minden alkalmatlan tanút távulított. Ön bátorságról, mérséklésről beszél; de hát lehetek-e nyugodt és hideg, midőn keblemben a' szenvedély vulkánként forr, midőn ott a' virágzó ágakon a' csalogány ömleng, midőn távulról a' boldogok örömjaját hallom, midőn minden szenvedélyrogyul, velem érez, velem szeret. Mért titkoljam, hogy önt szeretem, Julia? E' pillanat legyen a' multa visszavezető bürű, e' pillanatban gondolkodjék úgy szíved, mint hajdan gondolkodott, 's szavaid az engem egykor boldogítottaknak csak visszhangjai legyenek. Igen, én szeretlek, Julia; nyujtsd kezedet, hogy csókjaim árjával fődözzem."

„Elég, uram! egy szót se többet, ön megőrült. Egek, mi hideg borzadálylyal járta-át a' nedves esti levegő érzékeimet. — Szanisz, nem akar a' házba jöni? Favras, kísérjen-be."

Mély szenvedély és gyöngéd érzetek tanyája volt ugyan a' marquise keble; de lelkében azért még is a' legfinomabb becsületérvés, kötelesség és önfeláldozás bátorsága székelte fő helyen. Élte eddig csak a' különféle érzetek, és egymásra halmozott áldozatok küzdel-

meinek tére volt. Nálánál erősebb viszonyoknál fogva egy olly férj oldala mellett élvén, kit nem szerethete, egész igyekezetét arra fordítá, hogy a' világ és férje követeléseinek eleget tehessen, fogalmai és kívánatainak magáéit, a' gyakran gyöngédebb és finomabbakat, alávesse. Favras, marquis, gazdag és nemes származatú, szép és fényes külsejű vala. A' marquisnak sok jószágá volt a' francia és sardiniai téreken, 's még több czime és méltósága, mint vagyona. A' világban tehát tisztelték 's hizelgtek körülte; javai 's nemessége nélkül azonban szerény szerepet játszhatott volna a' középszerűség tűzhelye mellett. Sok országot látá, 's éppen ez utazási izlésnek lehete tulajdonitni, ha beszéde élénk 's néha néha velős is volt. Ostobák és hizelgők őt mély tudományú, okos embernek kürtölké.

A' juliusi napok után megakarván francia országot büntetni, elvonult honából, és számos várainak egyikében az olasz földön telepedék-le. Ámbár fiatal volt még, az időnek szabadelmű iránya még is megrémíté, 's a' Bourbonok bukása villámsugár volt reá nézve; mert egész lélekkel függött a' multon, és mint az őseinek régi nemes levelét elzáró uj szekrény, ifjú agya egy rég elmúlt időnek minden kedvencz gondolatát hiven őrizte. Nőszülése óta nem utazott többé, hanem várába vonulva vadászattal pótlá az utazás kéjeit. Nejét olly forrón szerette, minő gerjedelemre természetől hideg beljegye csak képes volt.

Julia férjhez menetele előtt egész olasz tüzzel 's a' délnek minden hevével szerette Lisbert Szaniszlót, a' fiatal francia festéssz; eleinte makacson ellenszegült a' férjével összekötterésnek, 's későbbben is csak azért egyezett-meg abban, mert vonakodásával atyját halálra epesztette volna. Most, miután az élet szebb szerencséről lemondania kellett, egyedüli törekvése csak becsületének mocskotalansága, atyjának nyugalma 's férje boldogítása volt. Szenvedélye árdagályát szívébe szorítá vissza, igaz, terhes beharcz után, de még is diadallal koszorúzva, és férje iránt szelid, nyájas barátság nemződött kedélyében, hasonló egy tiszta, átlátszó patakhöz, melly virágos martjain soha sem csap tul. Így tehát egészen férjének áldozta magát; és noha mély szivgyötrelme volt, noha előbbi szerelmével még folyvást vivnia kellett, vonásai mindig nyugodtak, sőt gyakran vidámok is voltak. Sok éjet virasztott-át sirás, többet imádság között. Végre anya lett, és ha koronként lelki ereje hanyatlani kezdett, ha a' szép boldog napok élénkebben tűntek-fel lelkében, ha a' multa emlékezés a' jelent borúsán tünteté-fel, ha a' szerelem és élv álmai nyugalmaát oszlatni kezdék; gyermekét vette térdére, csókokkal fedte-el, 's nyájas ártatlan tekintete által megerősödve elhatározá, a' nő és anya tisztét bár mi áron is betölteni.

A' marquise egyike volt azon hölgyeknek, kiknek külsejéről beljegyük is leolvasható. Arczai egészen halványok voltak, 's csak közepökben habzott némi halvány pirosság; szemei nagyok, rozsvirág színűek valának, hajfürtjei holló sötétek, egész lényében pedig egy sajátságos keveréke ömlött-el az erő és gyöngeségnek. Magános óráiban mindig remegett Szaniszlótól, 's miként ne ujjolt volna meg most félelme, midőn valóban közel volt, szavait hallá. Emberi erőt haladólag küzdött érzelmeivel; 's elméje, szive a' gyöngeszív fölött gondos anyaként őrködött. Szaniszló bár felhordható olasz országi utja okaul a' szép tájak, festmények, dél ege, a' nap, tiszta lég, csillagsugáros éjek utáni vágyat, betegséget, életunalmat; de mit sajátképpen keresett, Julia, nem volt többé az ő Juliája; nem, a' marquise egy másnak volt neje, de azért még is szívescsillaga, még is szerelmének tárgya maradt. Ő nem tudta ezt magának megfejtetni; szegény ifjút a' szenvedély jobban elvakítá, hogysen ön szívében olvashatott volna. De a' marquise, ki szenvedélyein oly nagy mértékben tudott uralkodni, minden gondolatot kitalált, mellyek az ifjú lelkében szenderegtek. Ez eleinte büszkévé és szerencsésé tette a' hölgyet; de csak hamar átlátta, és pedig fájdalommal, hogy e' gondolat-kitalálás szerelmének fellobbanása; 's most kettőztetni kellett a' szive feletti őrködést és félelmet. De hát nem kellett-e tőle félni? Szaniszló éppen oly szellemdús ifjú volt, mint gazdag érzelemben 's phantasiában. Lehet-e pedig veszélyesb valamit képzelni, mint szerelemmel párosult magasztos szellemi hajlamokat; és Szaniszló ezen kívül szép is volt; arczvonalaín egy nemes lélek viszsugára tündökölt, szemeiben pedig a' szenvedély és lángész fénye ragyogott.

A' marquise zongorához ült, 's Weber „vég gondolatait,“ e' magasztos, ábrándos költeményt játszá. Halványsága és szemharomatjának gyöngyei elárulták a' keblében dühöngő vihart. Szaniszló szomorú volt; ő is azt hitte, hogy vég-gondolatja lebeg-ki lelkéből, és őrszelleme égbe vezeti; de lehetett-e rá nézve az ég Julia nélkül üdv ege? Még maga a' marquis is, ki különben csak a' vadász-kürt vig riadásában találta kedvét, megindult, 's mohó fülekkel nyelte ez andalító ének elhaló hangjait. *(Vége következik.)*

HAZAI HIRLELŐ.

Gyászhir. Őszelő hó 17-kén szenderült-át a' jobb életre Sámsonban (Bihar megye) tek. ns Revisnyei Revioczky Mihály ur, több tek. ns megyék táblabírája, életének 78-dik évében. Elhidegült tetemei 19-kén délutáni 4 órakor takarítottak-el a' sámsoni köztemetőben; az engesztelő szent misé-áldozatok pedig 20-kán reggeli 9 órakor Debreczenben, a' kegyes atyák templomában tartattak. Gyászos elhunytát kesergik fiai t. Revisnyei Revioczky

Menyhért, a' tiszántúli kerületi tábla tiszteletbeli közbirája; László, 's ezeknek nejeik, t. Szerepi Kelemen Jozefa 's t. Sztacho Karolina asszonyok; — leányai, Maria t. Nagy Kállói Kállay Tamásnak, — Jozefa, t. Kállay Emanuelnek, — Aloysia, t. Thuránszky Kálmán, Ung megyei fő szolgabíró urnak hitese; továbbá ezektől, mint szintén elhunyt leánya, Victoria, Nagy Kállói Kállay Gergely ur hitesétől, származott unokái.

Gyöngyös, sept. 17-kén 1838.

Virtus .. negata tentat iter via. Hor. l. III. od. 2.

Gyöngyösi kórház. Évek alatt érlelé Gyöngyös egyik serény Hippokratése, tek. Horner István ur, különben megyénk tiszteletbeli orvosa, egy az ügyefogyott szegények számára, e' népes város keblében, létesítendő kórház tervét. A' gondolat merész volt, kivitele pedig épen lehetlennék és kegyes ohajtásnak tetszett mindennek, csak a' bizodalomban és szilárd lelkében csüggedhetlen nemes emberbarát előtt nem, ki minden visszajeszto akadályok daczára is, a' helybeli t. cz. lelkész urakkal vállat vetve, ezeknek, jelesen a' papi erényekkel olly teljes, igen t. F. Pál káplán urnak hathatós együtt munkálkodása által annyira haladt, hogy terve valósulandását mások is reményleni kezdenék. Folytak, de csak magános falak között, a' tanácskozatok; 's egy! szerencsés, Isten-sugalta ötlet következtében megkéretik a' szenvedő emberiség nevében mélt. b. Orozy Józsefné, szül. Pejachevich Franciska grófnő, az ugy nevezett fabrika egy részének kórházra átengedése végett, 's a' jótékony grófnő, mint nemes lelkéről előre feltehető vala, tek. Pundor Ferencz táblabíró ur közbejárására, nemcsak az említett épület egy részét, melly nélkül a' cél nem vala elérhető, engedé legnagyobb készség- és örömmel át; hanem annak kórházzá alakítását is tetemes költséggel segíté elő, 's bizonyos évenkénti pénzbeli gyámolítás ajánlata mellett még egy nyoszolyát is ada készületestül. Ekkor aláírási ív indul-meg, 's mintán a' tehetősebbeknek a' fennevezett három férfiú általi személyes felszóllítására, 's a' helybeli t. cz. plebanus és káplán uraknak, nem különben a' tisz. ferenczi atyáknak lelkesítésére egy pár ezer forint rögtön összefolyt volna: julius 1-ső napján kezdve tanácskozás végett több gyűlés tartatván, három igazgató (igen t. Nagy János helybeli plebanus, tek. Pundor Ferencz, és Csató Antal un.), pénztárnok (tek. Gondos István táblabíró ur), jegyző (tek. Mracskó P. Ferencz ügyész ur), felügyelő (Löschénbrand Pál), és 30 választottsági tag választatnak, az új kórház ügyében évenként két nagy gyűlést tartandók. Szépeden telik az alatt az aláírási ív; tek. Reviczky Maria, özvegy Taródyné asszony, és mélt. báró Baldacci Antal ur egy ágyat alapítanak, mellyekhez az alaptőke kamatjából még négy adatik, mind a' hat egyedül a' valódi szegény betegek ingyen ápolatára; a' fentisztelt Horner tanár ur, a' hasonszenvészetnek több évtől barátja, élte fogytáig (mellyet Isten hosszúra terjessen!) ajálkozik a' kórházi betegeknek ingyeni rendes gyógyítására; Liezner János és Venczel Miklós gyógyszerész urak pedig azok számára a' gyógyszereknek egy egy évig ingyen, más egy egy évig 50, annakutána 25 p cento leengedésével teendő kiszolgáltatására; két betegápoló, egy a' férfiak, más a' fehérszemélyek számára, fogadtatik: 's minden jók kívánságára és örömére, 's a' szegények vigasztalására készen áll a' rég ohajtott, kezdetben lehetlennék tartott, 's kor, vallás, nem és hon-különbőség nélkül minden szegény beteget esinos keblébe fogadandó, a' szenvedésnek erőt és lelket adó jelképével ékes új kórház a' fabrikában, mellyben az adakozók előjoggal bírnak, beteg cselédeiket, kiknek

számára, a' fenemlítettéken kül, hat úgy van rendelve, csupán hat p. kr. napi díjért beküldhetni; míg egyéb nemszegények is az ottani ápoltatásban 20 p. kr.-ért vehetnek részt. — A' kórháznak csak felszenteltetése vala hátra már. Diszes ünnepélylyel történt-meg ez is folyó hó 16-ikán. A' lelkesedés, a' részvét olly általános volt, hogy kitől csak telék, a' nagy szentegyház keblébe gyűl, honnan a' többször tisztelt plebanus urnak teljes adsistentiával vezérlete alatt legtömöttebb vonalban ment a' felszentelendő uj kórház terére a' szónoklatáról elhíresült ig. t. Balázsy Gergely tábori pap ur beszédét, melly általános tetszést aratott, és nagy misét hallgatni. Az ég maga is ünnep-lésünkbe látszott elegyedni, nyájasan ömlesztvén a' nap kedves sugárait a' tiszta égkékről alá. Hogy is ne venne az részt illy szent ünnepben!? — Egész Gyöngyös örömlázadásban volt, melly este a' casinóban a' legvidámabb tánczban töre-ki. Illy bálra itt még alig emlékeznek. Egy embertenger vala az, mellyben habként hullámlék egy kis tündérvilág, terhelve a' legszebb, legdrágább eleven gyöngyökkel, herczeg-, gróf-, barónók's egyéb jeles asszony-ságok- és kisasszonyokkal; Szász-Coburg, Liechtenstein, Bretzenheim herczeg-ekkel, 's Estei főhg Ferdinand huszárezredének egész vidéki tiszti karával, mellynek kegyéből a' hangászat ingyen tétetett. Mint hozzá Morelli bájos hur-ja mozgásba e' tündértengert, mint tolák a' tánczhösek kecseljes nymphák-kal karjaikon félre a' sűrűn hullámozó tömeget; még is milly szellemi könnyűség-gel lebbentek-el a' gondolattal is alig követhetők, ezt rajzolni egy tollnak sincs hatalmában. 293 p. frtot jövedelmezett e' bál az uj kórháznak; 404 p. ftot pedig a' szépnem által, jobbadán csinos önmiveikben, tett ajándékoknak sorsok által kijátszatása. — A' kórház belszerkezete 's alapszabályai előterjesztését arra bízom, ki azokat közelebről ismervén, tökélyesebben adandhatja elő. Egyébként ez első története a' gyöngyösi uj betegápoló-intézetnek, mellynek hogy állandóságot és gyarapodást, felállítói és segélőinek fejére pedig ál-dást hintsen az egy pohár vizet is megjutalmazással biztató Isten, szívéből ohajtja velem minden emberbarát. — „O... be széppé teheti életét az ember ha tehetségét nyomorult társainak enyhítésökre terjeszti.“ (Kazinczy Bácsmegyeynek utósó levele.)

VALKÓ BÉLA.

KÜLÖNFÉLE.

Lovagló sátán. Bizonyos saint-pierre eglisei lakos, ki babonasság-ról országszerte ismeretes, nem régiben különös mystificationnak volt tanúja. Ugyan is egy reggel istállójába lépven bámulva látta, hogy lova eltiint, 's bá-mulása annál nagyobb vala, minthogy az ajtó keményen be volt zárva, kulcsa pedig zsebében vala. Azonban egy szörnyű fekete levél, melly a' jászolról függött-le, következőleg világosítá-fel a' dolgot. — „Én a' sátán vagyok, — lovadat jónak látom, azért elviszem: azonban ha hallgatni tudsz, egy hét mulva visszakapod. A' sátán ölel téged.“ — A' szegény ember, ki meg nem foghatta, hogy lova hol tetszett-meg a' sátánnak annyira, hallgatott, 's tü-relemmel várta-el a' sátántól határozott éjt. Ez végre kiterjeszté gyászos szár-nyait; lova-vesztett emberünk, mint kiki képzelheti, nem aludt, és remegve várta, valljon ura lesz-e szavának a' sátán. Éjfélkor három kemény ütést hallott a' kapun. Remegve kelt-fel a' szegény ember ágyából, 's az ablakon kinézett. Lova, egy második levélnek hozója, az udvaron megkötve állott. A' levél következő tartalmú volt. — „Te jó ördög vagy, és lovad jó állat. Sátán köszönettel adós neked, és oltalmába vesz.“

Óvásul. Milly veszélyes legyen gyermekekkel házak erkélyének szélére állani, következő esetből is megbizonyodik. Lyonban egy fiatal dáma, alig egy éves gyermekét karán tartva, az erkélyről lenézett. Hevesebb mozdulatot tévén a' kis élénk gyermek, anyjának karából kisiklott. A' rémült anya ijedve kapott utána, hogy visszatartsa; de erősen kihajolván, a' súlyegyent elveszté, 's gyermeke után a' kövezetre hullott. Szerencsétlenség halmozására még egy más öt éves gyermek is állott az erkély alatt, melyet a' lehullott; anya letarolt. Azonnal orvosi ápolás alá vették mind hármat, de sikertelen, egy óra múlva mindenik kiszenvedett.

EMLÉKMONDÁS.

É d e n.

Szedd-le életed virágít,
Hintsd-be véle pusztaságít,
Igy virul-föl édened.
Vétek ön magát epesztni,
Bút ölelni kábaság,
Türni a' nyomó hatalmat,
Ezt javálja a' világ.

BÚSTAVY után K. H. K. J.

Barátság. — Szeretet és tisztelet azon két életer, melyekben a' barátságot éltető erő kering, melyek a' kölcsönös bizodalomban folynak össze; akár mellyik apadjon-ki, csonkul a' bizodalom, szétbomlik a' kötött frigy; a' szeretet köti, a' tisztelet tartja-fön a' barátságot.

P-n P. után V-i HÓKA.

Élet próbakövei. — Barátait leginkább szerencsétlenségben, nejét betegségben, 's gyermekeit halálos ágyán ismerheti-meg az ember.

Szenvedélyek az élettengerén lebegő hajó vitorláit feldagasztó szelek, ezek hányják azt ide 's tova, és még sem haladhat nélkülök. —

RÖJTÖKI.

Jegyzékek az élet könyvéből. Mielőtt másnak életszabályokat adunk, szükséges, hogy már magunk alkalmaztattuk 's jóknak találtuk legyen azokat. Egy tapasztalás az életből többet ér száz pusztá bölcselkedési szónál. Könnyű más részere bölcselkedni

Az ember siralom völgyének nevezi e' szép világot; mert ő csak a' bú 's fájdalom óráit számolája: öröm-órái csendesesen és számbavétlen tűnedeznek a' multak ölébe.

MATICS IMRE.

Szórejtvény.

Vétkes szájból eredt gonosz ez, noha senki se félhet
Mérgétül; sőt azt megveti isteni lény.
Végtagjába tehetsz valamit; leled azt a' mezőn is,
Allaton, és ha akarsz, szárazon és vizeken.
Ékét elsömről vedd-el, és tedd csak utómra,
'S mondd visszan szómat, a' zene műjegye lesz.

BELLAÁGH JÓZSEF.

Előbbi rejtvény: Lengyel, kengyel.

Figyelmeztetés. Folyóiratunk jövő utolsó évnegyedi számaira szokott mód szerint még lehet előfizetni; sőt egy két példányt a' lefolyt évnegyedből is szolgálhatunk az elkésett pártfogóknak.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.